

רע"פ 4209/21 - בת אל ברכה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4209/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: בת אל ברכה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג 21-03-29756 מיום 6.5.2021 שניתן על ידי סגן הנשיא א' אליקים והשופטים ע' ורבנר ו-א' בולוס

בשם המבקשת: עו"ד ראניהסרוג'י

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיא א' אליקים והשופטים ע' ורבנר ו-א' בולוס) בעפ"ג 21-03-29756 מיום 6.5.2021, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (השופטת הבכירה א' קנטור) בת"פ 18-05-37206 מיום 28.1.2021.

2. כעולה מעובדות כתב האישום אשר הוגש כנגד המבקשת, בזמנים הרלוונטיים לאמור בכתב האישום, עבדה המבקשת כמטפלת בתינוקיה בגן "עופרים" והייתה אחראית על הטיפול בתינוקות בגן, ביניהן התינוקת א', ילידת 19.1.2016 (להלן: התינוקת).

בתאריך 25.10.2016 בשעה 10:45 או בסמוך לכך, האכילה המבקשת את התינוקת בחצר הגן, ומשזו הקיאה, הכניסה אותה לגן וקילחה אותה בכיור המיועד לכך. בעת שהמבקשת קילחה את התינוקת, נגרמה לה כוויה בדרגה 2-3 בבטן ימין תחתונה, במפשעה ימין וירך ימין עליונה, על פני כ-4% מכלל שטח הגוף (להלן: הכוויה). כתוצאה מכך, התינוקת בכתה וזעקה מכאב.

עמוד 1

לנוכח האמור לעיל, נכתב בכתב האישום:

"הכוויה נגרמה עקב רשלנותה של הנאשמת [המבקשת -י' א'], שהתבטאה בכך שהנאשמת [המבקשת -י' א'] לא השגיחה על התינוקת כנדרש בזמן המקלחת, לא נזהרה כנדרש בזמן המקלחת, הפעילה שיקול דעת לא נכון בזמן המקלחת, ולא וידאה שלא קיימים גורמים מסכנים בזמן המקלחת".

כתב האישום, ייחס למבקשת חבלה ברשלנות - עבירה לפי סעיף 341 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. המבקשת הודתה בעובדות כתב האישום, ובא כוחה ביקש שלא להרשיעה בשלב זה, אלא להפנותה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בטרם ההרשעה. משבאת כוח המשיבה לא התנגדה, ניתנה החלטה ולפיה נקבע כי המבקשת עברה את העבירה בה הודתה ושירות המבחן נתבקש לחוות דעתו בעניינה, לרבות "בסוגיית אי ההרשעה".

4. בפסק הדין, שקל בית משפט השלום, את הפגיעה בחובה המוטלת על מי שאמונים על בריאותם של חסרי ישע בכלל, ותינוקות בפרט; את נסיבות ביצוע העבירה, ובפרט העובדה שהתינוקת לא אושפזה לאחר האירוע וכי לא הוגש תיעוד רפואי באשר למצבה הרפואי העדכני; ואת מדיניות הענישה הנוהגת.

כמו כן נשקלו היעדר עברה הפלילי של המבקשת; גילה הצעיר - בת 26 בעת ביצוע העבירה; סבלם של הורי התינוקת כפי שפורטו בתצהיר נפגעי העבירה; הערכתה החיובית של המבקשת על ידי מנהלת הגן; מסמכים לפיהם הרשעתה תמנע את המשך העסקתה; וכן התרשמותו החיובית של שירות המבחן כפי שהוצגו בתסקירים אשר הוגשו בעניינה.

לאור שיקולים אלה, נקבע כי יש להימנע מהרשעתה המבקשת. בד בבד, הושת עליה צו מבחן למשך שנה, וכן צו של"צ בהיקף של 250 שעות.

5. ערעור המשיבה לבית המשפט המחוזי על קולת העונש, התקבל.

נפסק כי יש להרשיע את המבקשת בעבירה שיוחסה לה. צוין, כי אין בעובדה שיוחס למבקשת יסוד נפשי של רשלנות בלבד כדי לפטור אותה מהרשעה, בפרט הואיל וקיים יחס הולם בין הנזק הצפוי למבקשת מהרשעתה לבין חומרת העבירה, בשים לב לתוצאה הקשה שנגרמה לתינוקת, חסרת ישע, על ידי מי שאמונה על טיפולה.

עוד נקבע כי בשים לב למתואר בפסק הדין, ובפרט תמונות הפגיעה, תסקיר נפגעי העבירה והסכמת המבקשת, זו האחרונה תפצה את התינוקת באמצעות הוריה על סך 10,000 ש"ח; וכי יתר רכיבי פסק דינו של בית משפט השלום יוותרו על כנם.

6. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טוענת המבקשת כי יש לבטל את הרשעתה. זאת בשים לב לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינה, המתארים את תפקודה החיובי בעבודתה בגן; לימודי המבקשת לתואר אקדמי בחינוך; והודעתו של מנהל אגף בכיר מעונות יום ומשפחתונים לגיל הרך במשרד העבודה הרווחה והשירותים החברתיים, מיום 13.5.2021, שלא לתת אישור העסקה בגין הרשעתה, בכפוף לשימוע.

עוד נטען כי בית המשפט המחוזי נסמך בפסק דינו על נסיבות מחמירות שלא הוצגו בפני בית משפט השלום, ובפרט משך הזמן שעבר מאירוע הכוויה ועד לקבלת התינוקת במיון.

7. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי בית משפט זה לא יעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעלה סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או אם מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים, לרבות עיוות דין (רע"פ 9177/20 אלזאם נ' מדינת ישראל (26.1.2021)).

המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה, ודי בכך כדי להביא לדחייתו. החלטת בית המשפט המחוזי נטועה היטב בנסיבותיה האישיות של המבקשת וחומרת העבירה אותה ביצעה-וככזו אינה חורגת מעניינה הפרטי של המבקשת המצדיקה מתן רשות ערעור.

אמנם אני מקל ראש בפגיעה שעלולה להיגרם למבקשת כתוצאה מהרשעתה, לנוכח החשש מפני סיום אישור העסקתה, אולם, אין בכך כדי להטות את הכף לביטול הרשעתה. זאת, לאור התכליות העומדות בבסיס עבירת גרימת חבלה ברשלנות, ובפרט יצירת הרתעה מוחשית לנקיטת אמצעי זהירות נדרשים, בייחוד על ידי גורמי מקצוע במהלך עבודתם (ראו והשוו רע"פ 8646/20 מדר נ' מדינת ישראל (30.12.2020)).

בנסיבות העניין, ומשעובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן, לא מצאתי מקום לשנות מקביעותיו ומסקנותיו של בית המשפט המחוזי.

8. על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ז בתמוז התשפ"א (27.6.2021).

ש ו פ ט